

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci
žalobců:

- a) A. A., narozená „X“,
 - b) L. N., narozený „X“,
- oba toho času pobýtem Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 5. 2018, č. j. KRPU-22152-60/ČJ-2018-040022-DB-ZZ, a č. j. KRPU-22154-58/ČJ-2018-040022-ZZ-DB,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobci se žalobou podanou prostřednictvím své zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 4. 5. 2018, č. j. KRPU-22152-60/ČJ-2018-040022-DB-ZZ, a č. j. KRPU-22154-58/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, jimiž byla žalobcům podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění za účelem jejich předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) o 40 dnů.
2. Žalobci namítali, že žalovaný opomenul povinnost zabývat se reálným předpokladem pro navrácení nebo přemístění do příslušného státu EU. Uvedli, že dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III vyplývá, že v rámci dublinského řízení nelze žadatele o mezinárodní ochranu přemísťovat do zemí, v nichž azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Jedná se o země, v nichž azylové řízení vykazuje systémové nedostatky z hlediska závazných standardů společného evropského azylového systému. Žalobci zdůraznili, že s ohledem na skutečnost, že žalobkyně je v pokročilém stádiu těhotenství jedná se v jejich případě o zranitelné osoby a ze strany žalovaného by mělo dojít k individuálnímu posouzení možnosti realizace předání dle nařízení Dublin III. Žalobci namítali, že nedošlo k individuálnímu posouzení dané otázky v jejich konkrétním případě a i v obecné rovině považují vypořádání dané otázky ze strany žalovaného za nedostatečné. Dle žalobců nebylo přihlédnuto ke zranitelnému postavení žalobců a azylovým nedostatkům v Itálii. Zdůraznili, že situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii je v současné době citlivá a neustále se vyvíjí. K přemísťování žadatelů do této země je proto obecně potřeba přistupovat s velkou opatrností. Rozhodnutí o zajištění by tak mělo vycházet z co nejaktuálnějších informací a obsahovat jejich vyhodnocení v kontextu konkrétních skutkových okolností každého žadatele, a to zejména v případě rozhodnutí o prodloužení zajištění. Žalobci poukázali na zprávu Asylum Information Database (AIDA) o italském azylovém systému, která byla publikována v březnu 2018 a vychází ze stavu ke dni 31. 12. 2017. Zpráva uvádí, že pouze v případech, kdy italské dublinské středisko výslovně uzná příslušnost Italské republiky, je předávajícímu státu oznámeno letiště, které je z hlediska převozu žadatele do pobytového střediska nejvhodnější. Pokud se stane Itálie příslušnou na základě fikce upravené řízením Dublin III, jsou žadatelé o mezinárodní ochranu přijímáni zpravidla na hlavních letištích (Řím, Milán) a pohraniční policie na letišti jim sdělí, u jaké kvestury se mají ohlásit. Kvestura odpovědná za daný případ je často velmi vzdálená od letiště a žadatelé o mezinárodní ochranu mají jen několik málo dnů na to, aby se tam dopravili, a to bez poskytnutí doprovodu. Poukázali na skutečnost, že v důsledku odchodu z přijímacího zařízení by jim mohlo být odebráno právo na ubytování a prefekt by jim mohl odeprít přístup do přijímacího systému. Dle zprávy při tom však prefekt musí zohlednit specifické podmínky zranitelných žadatelů. Dále poukázali na informace shromážděné organizacemi Danis Refugee Council a Swiss Refugee Council, že v žádném z monitorovaných případů návratu žadatelů do Itálie podle nařízení Dublin III nebylo žadatelům poskytnuto ubytování v pobytových střediscích druhého sledu, které se vyznačují lepší kvalitou, ale byli ubytováni v zařízeních nevhodných pro děti. Dle poznatku organizace Lékaři bez hranic vzrůstá mezi bezdomovci počet žadatelů o mezinárodní ochranu navrácených do Itálie dle nařízení Dublin III. Dále žalobci zdůraznili, že péče, která je věnována zranitelným osobám, je často neadekvátní v důsledku nízké koordinovanosti mezi provozovateli jednotlivých ubytovacích zařízení. S ohledem na uvedené zprávy dle žalobců nelze vycházet z domněnky, že s ohledem na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

členství Itálie v Evropské unii jsou zranitelným osobám zaručeny na území Itálie takové podmínky, aby nebyly vystaveny nelidskému či ponižujícímu zacházení. Žalobci trvali na tom, že bylo na žalovaném, aby se podrobně zabýval tím, jaké konkrétní podmínky přijetí můžou žalobci v Italské republice očekávat vzhledem k tomu, že opětovně přistoupil k prodloužení zajištění za účelem předání do Itálie. Zdůraznili, že informace o azylovém systému v Itálii měl žalovaný orgán k dispozici již z předešlých žalob. Žalobci trvali na tom, že žalovaný měl v daném případě pro závěr, že je možné je přemístit zpět do Itálie, zjistit, zda podmínky v azylových zařízeních v Itálii a řízení o udělení mezinárodní ochrany v Itálii skýtají záruku, že nebudou porušována práva žalobců zaručená Listinou základních práv a svobod.

3. Dále žalobci namítali, že žalovaný nedostatečně posoudil alternativy k zajištění. Žalovaný pouze zhodnotil, že v případě žalobců hrozí nebezpečí, že budou ztěžovat výkon předání dle nařízení Dublin III, a proto v jejich případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z území České republiky. Žalovaný zcela pominul, že žalobkyně je těhotná a je tudíž ve prospěch samotné žalobkyně spolupracovat se správními orgány. Dle žalobců z rozhodnutí nevyplývá, jak se žalovaný vypořádal s otázkou nezbytnosti zajištění žalobců jako osob spadajících do zranitelné skupiny.
4. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Zdůraznil, že Itálie přijala svoji odpovědnost za přijetí žalobců a proto došlo k prodloužení jejich zajištění za účelem jejich předání. Žalovaný trval na tom, že posuzoval reálnost naplnění účelu zajištění i v souvislosti s ustanovením čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Poznamenal, že žalobci sami ve svých výpovědích nezmínili žádné okolnosti a překážky či důvody, které by jim bránily v návratu do Itálie. Dále z výpovědí žalobců vyplynulo, že po nelegálním vstupu na území Itálie jim byl umožněn vstup do azylového procesu, byli umístěni v tábore pro uprchlíky, kde měli zajištěnu stravu i ubytování, měli možnost volného pohybu a byly jim poskytovány sociální dávky. Žalobci měli volnost pohybu a bylo jim umožněno pobývat v táboře spolu, tedy byla dodržena celistvost rodiny. Žalovaný zdůraznil, že před vydáním rozhodnutí si opatřil podkladové materiály související s azylovým systémem v Itálii, které zahrnul do spisového materiálu a ze kterých při svém předběžném posouzení možného naplnění účelu zajištění vycházel.
5. V případě žalobkyně přistoupil žalovaný s ohledem na těhotenství k jejímu vyšetření, kdy bylo lékařem konstatováno, že vše je v pořádku a žalobkyně je schopna pobytu v zajišťovacím zařízení. Samotná žalobkyně pak nezmiňovala žádné obtíže související s jejím těhotenstvím, pouze uvedla, že je unavená. Bylo zajištěno umístění žalobců do zajišťovacího zařízení, které je přizpůsobeno k zajišťování žen a rodin s dětmi.
6. Žalovaný upozornil, že v daném případě nevycházel bez dalšího, že Itálie jako členský stát EU dodržuje závazky plynoucí z čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“), nýbrž posoudil Itálii na podkladě relevantních podkladů, znalostí a výpovědí žalobců. Jak již bylo výše uvedeno, bylo zjištěno, že po nelegálním vstupu na území Itálie žalobcům byl umožněn vstup do azylového procesu, byli umístěni v táboře pro uprchlíky, kde měli zajištěnu stravu i ubytování, měli možnost volného pohybu a byly jim poskytovány sociální dávky, měli volnost pohybu a bylo jim umožněno pobývat v táboře spolu, tedy byla dodržena celistvost rodiny. Žalovaný tedy přistoupil k individuálnímu posouzení situace. Z výpovědí žalobců rovněž nebylo možné dospět k závěru, že by měli obavu z návratu do Itálie či obavu ze zajištění materiálních podmínek v Itálii. Žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdůraznil, že z vlastní činnosti, ze spolupráce s Dublinským střediskem, z judikatury či zpráv neziskových organizací nelze obecně dovodit, že by nebylo možné žalobce navrátit do Itálie z důvodu obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

7. Žalovaný zdůraznil, že ani v rozsudku, kterým Krajský soud v Praze zrušil rozhodnutí příslušného orgánu o přemístění žalobců, nebylo konstatováno, že na Itálii dopadá čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, tedy, že v Itálii dochází k systematickým nedostatkům v jejich azylovém systému a že podmínky přijímání uprchlíků v Itálii nesou s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Rozhodnutí o přemístění bylo zrušeno pouze z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
8. Žalovaný trval na tom, že bylo v rámci správního řízení jednoznačně zjištěno, že zvláštní opatření za účelem vycestování není možné uložit, neboť by bylo zmařeno přemístění žalobců v rámci dublinského řízení do Itálie, protože žalobci by nesetřvaly v České republice do konečného rozhodnutí o jejich přemístění a případné realizace přemístění, ale vycestovali by do Spolkové republiky Německo. Dále žalovaný uvedl, že zvláštní opatření nemohlo být uloženo, neboť žalobci na území České republiky nikoho neznají, nemohou si zde zařídit ubytování a ani nemají dostatek finančních prostředků k zajištění ubytování a základních životních potřeb. Nemají tedy ani finanční prostředky ke složení finanční jistoty. Poukázal rovněž na skutečnost, že žalobci vycestovali z Itálie směrem do Spolkové republiky Německo, přestože v Itálii měli zabezpečeno ubytování, stravu, sociální dávky, zdravotní péči i možnost volného pobytu. Dále zdůraznil, že žalobci přes řádné poučení italských orgánů nesetřvali na území Itálie do konečného rozhodnutí o jejich žádosti o mezinárodní ochranu a snažili se vycestovat do SRN za účelem podání další žádosti o mezinárodní ochranu.
9. Žalovaný trval na tom, že posouzení možnosti uložení zvláštních opatření je v žalobou napadených rozhodnutích dostatečným způsobem odůvodněno.
10. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhl nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Z obsahu správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobce uvedl, že z Nigérie vycestoval minulý rok na jaře autem do Nigeru a Libye. V Libyi byl tři měsíce. Na lodi odcestoval do Itálie. Na moři je zachránila italská policie a umístila jej do uprchlického Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tábora Eden ve městě Campobasso. Uvedl, že do Itálie cestoval, neboť je to bezpečná země a nebojuje se tam jako v Nigérii. V Itálii požádal o azyl, ale doposud nedostal rozhodnutí. Žalobkyně uvedla, že v květnu 2017 vycestovala do Libye, kde byla jeden měsíc. Následně odcestovala za svým manželem do Itálie. Na moři je zachránila italská policie. V Itálii požádala o azyl. Účastníci byli oddáni tradičním sňatkem v Nigérii. V Itálii se manželé setkali v táboře. Následně se rozhodli z Itálie vycestovat do Spolkové republiky Německo. Odcestovali do Říma a následně autobusem do Brna. Dalším autobusem odcestovali do Prahy a následně cestovali vlakem do Německa, kde chtěli požádat o azyl a žít jako uprchlíci. Před stanicí Děčín hlavní nádraží byli zajištěni hlídkou policie. Ve své výpovědi výslovně uvedli, že v případě propuštění by chtěli pokračovat v cestě do Německa. Účastníci neuvedli žádné skutečnosti, které by jim bránily v návratu do Itálie. Uvedli, že nemají peníze na zajištění ubytování v České republice, nikoho zde neznají a nemají zde žádné vazby. Žalobkyně byla těhotná cca ve 20. týdnu těhotenství, kromě únavy neuvedla žádné potíže. Žalobkyně byla téhož dne vyšetřena v gynekologické ambulanci se závěrem, že se jedná o normální těhotenství a žalobkyně je schopna pobytu v cele předběžného zadržení (CPZ).

13. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí bylo dáno na jisto, že italská strana s předáním postupem dle nařízení Dublin III v případě žalobců souhlasí. Rovněž byla vydána příslušným správním orgánem rozhodnutí o přemístění žalobců do Itálie. Tato rozhodnutí rovněž žalobci napadli správní žalobou. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci podali v České republice žádost o mezinárodní ochranu, která byla rozhodnutím příslušného orgánu shledána nepřipustnou. I tato rozhodnutí žalobci napadli správní žalobou, které byl přiznán odkladný účinek.
14. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
15. Podle ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle ust. § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
16. Podle ust. § 126 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
17. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

18. Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III uvádí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
19. V rozhodnutí o zajištění cizince podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců se správní orgán musí vypořádat také s otázkou, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54), tedy také s otázkou, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017-19). Touto otázkou se musí správní orgán zabývat i v případě vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.
20. Na druhou stranu Policie ČR zkoumá tyto překážky jen v rozsahu, zda není předání a priori vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení konkrétně přímo ve vztahu k situaci žalobců. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že příslušný správní orgán o přemístění žalobců do Itálie již rozhodl, ale jeho rozhodnutí byla na základě správní žaloby Krajským soudem v Praze zrušena pro nepřezkoumatelost pro nedostatek důvodů právě ve vztahu k posouzení otázky, jaké podmínky přijetí jsou italské orgány v praxi pravidelně schopny zajistit žadatelům o mezinárodní ochranu, kteří patří do skupiny zranitelných osob a vyžadují specifické podmínky přijetí související s péčí o novorozence. To dokládá, že posouzení možnosti předání cizinců v konkrétním případě přísluší příslušnému správnímu orgánu rozhodujícímu o předání žadatelů o mezinárodní ochranu. V současné době tato otázka není pravomocně rozhodnuta. Žalovanému pak přísluší v rámci rozhodování o zajištění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cizinců pouze posoudit v obecné rovině, zda není a priori předání žadatelů o mezinárodní ochranu vyloučeno. Této povinnosti žalovaný, jak bude uvedeno níže, dostal. V době rozhodování žalovaného o prodloužení zajištění nebylo vykonatelně rozhodnuto, o otázce možnosti předání žalobců do Itálie. Proto nelze bez dalšího konstatovat, že je toto předání vyloučeno.

21. Samotný žalovaný pak úvahu o tom, zda zde nejsou systémové nedostatky v azylovém řízení v Itálii, v žalobou napadených rozhodnutích učinil. Mimo jiné uvedl, že mu nejsou známy žádné informace či rozsudek soudu nebo konstatování Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některého vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývaly systematické nedostatky v azylovém řízení v Itálii. Dále poukázal na to, že sami účastníci neuvedli žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly systematickým nedostatkům a že Ministerstvo vnitra jako příslušný orgán k předávání žadatelů o azyl do Itálie běžně provádí. Žalobcům bylo v Itálii poskytnuto ubytování ve středisku pro žadatele o azyl a byla jim poskytnuta přiměřená finanční podpora. Z úvah žalovaného je tak zřejmé, že se otázkou případných systémových nedostatků zabýval a shledal, že nic nenasvědčuje tomu, že by takové existovaly. Tento svůj závěr žalovaný opřel mimo jiné i o stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 12. 2016, Itálie, Informace OAMP – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu, které bylo založeno před vydáním žalobou napadených rozhodnutí do správních spisů.
22. Na tomto místě soud musí zdůraznit, že vzhledem ke konkrétním okolnostem, které uváděli o svém pobytu v Itálii žalobci, kdy měli zabezpečeno ubytování, stravu, sociální dávky, zdravotní péči i možnost volného pobytu, nelze než konstatovat, že ve vztahu k žalobcům nebylo možno spatřit žádné konkrétní nedostatky azylového systému v Itálii. V obecné rovině tedy ani zpráva Švýcarské rady pro uprchlíky z roku 2016, Dánské rady pro uprchlíky ani rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Tarakhel, či zpráva Asylum Information Database nebo vyjádření organizace Lékaři bez hranic v daném případě nemohlo založit obavy z existence systémových nedostatků v azylovém systému Itálie v takovém rozsahu, aby se tyto obavy staly důvodem pro nezajištění žalobců z důvodu nemožnosti realizace jejich předání do Itálie.
23. Dále žalobci namítali, že nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobkyně je zranitelnou osobou, neboť byla v době prodloužení zajištění v pokročilém stádiu těhotenství. K tomuto soud uvádí, že z vyšetření žalobkyně na gynekologii nevyplývá žádný zvláštní zdravotní režim, který by vylučoval pobyt v zařízení omezujícím svobodu pohybu. Žádné právní ustanovení tedy nevylučuje možnost zajištění těhotné cizinky za účelem zajištění předání dle nařízení Dublin III, pokud jsou splněny obecné podmínky pro toto zajištění. Soud nepochybně, že v budoucnu mohou vzniknout překážky zdravotního charakteru s ohledem na těhotenství žalobkyně, které by mohly bránit předání žalobců do Itálie, nicméně ty budou posuzovány v dalším řízení Ministerstvem vnitra v rámci řízení o předání. V daném případě je žalovaný povinen zohlednit překážky zjevné prima facie. Soud tedy shledává odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí ve vztahu k možným překážkám ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III dostatečným.
24. Dále účastníci namítali nedostatečné posouzení možnosti aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu soud uvádí, že žalovaný se touto otázkou ve vztahu k žalobcům zabýval v žalobou napadených rozhodnutích. Žalovaný přitom zhodnotil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečnost, že účastníci nemají na území České republiky legálně žijící rodinné příslušníky, žádné vazby, nemají kde pobývat a zdržovat se v rámci případně uložených zvláštních opatření, nedisponují dostatečným množstvím finančních prostředků ke složení záruky ani k zajištění pobytu na území České republiky. Dále poukázal žalovaný na skutečnost, že účastníci na území České republiky pobývali nelegálně a i v průběhu správního řízení uváděli, že v případě propuštění budou pokračovat ve své nelegální cestě do Spolkové republiky Německo. Na základě všech těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že uplatnění mírnějších opatření než zajištění dle právní úpravy obsažené v § 123b zákona o pobytu cizinců by v daném případě nebylo dostatečně účinné a zcela neúčelné a že tento závěr trvá i pro dané prodloužení zajištění žalobců. S tímto závěrem se soud plně ztotožnil.

25. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení zákona o pobytu cizinců ani správního řádu a napadená rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněná, tudíž zákonná a přezkoumatelná. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a žalovaný, jenž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. června 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)